

La tribuna

La nova normalitat ens ha esclatat a la cara

No podem pregonar als quatre vents que tenim un país lliure de Covid-19

ELISABET

Zoppetti

El que no haguéssim volgut que tornés ha esdevingut realitat: de moment, i desitgem que no arribi més lluny, tenim 64 nous casos de SARS-Cov-2, malgrat que s'havia publicat i tot i que des del 18 de juny ja no teníem nous casos al país. En un món global, en el qual la gent es desplaça, havíem d'haver previst aquesta realitat.

La gent està espantada, per dir-ho d'una manera suau. No podem pregonar als quatre vents que tenim un país lliure de Covid-19. Entre altres coses perquè vivim inserits en una comunitat, amb d'altres països que ens envolten, i nosaltres som molt petits.

Sembla que el full de ruta per revitalitzar el país passa per obrir fronteres i que entri quants més turistes millor. No puc afirmar que no sigui la solució. Ara s'han pronunciat sobre l'ús de la mascareta: és obligatòria. Una obligació que permet multar tots aquells que no la porten.

Però, com sempre, les multes són sempre de dues velocitats. D'un costat, els que vivim al Principat, que en un moment o altre rebrem la multa a casa, i de l'altra, els turistes, que no la rebran mai. El mateix que amb les sancions de velocitat.

Això ens pot arribar a molestar, doncs veiem les nostres llibertats restringides. Tant si creiem o no en la necessitat de la mascareta, si usem del nostre lliure arbitri i no ens la posem, ens sancionen. Els que venen de fora, al capdavant, no pagaran ni un sol euro per fer ús de la seva llibertat.

Però el tema de la mascareta, és un mal menor. Cadascú de nosaltres ha de ser conscient del moment i hem d'aplicar les corresponents mesures de seguretat. No estem sols, tenim contactes amb d'altres persones, i hem de prendre les mesures de seguretat escaients. Aquest mal és silenciós i no ha deixat de voltar pel nostre

EL PERIÒDIC

país. Pot trobar-se en qualsevol racó.

És un mal menor, perquè encara tenim molt viu en la nostra memòria els mesos de confinament i les conseqüències que ha portat a la nostra economia. Botigues, bars i restaurants tancats. Suspensió dels contractes de treball, etc. Tots esperàvem poder començar a treure el cap d'aquesta crisi, però no és tan fàcil.

Depenem dels nostres veïns. La comunitat autònoma més propera a nosaltres és Catalunya. Allí, aquestes darreres setmanes, els focus augmenten dia a dia. Han aconsellat que la gent de Barcelona i d'alguns municipis propers així com del Segrià, no surtin de casa si no és indispensable. Si és així, com gosarà la gent pujar a fer les seves compres? Segons la premsa del cap de setmana del 18 de juliol, les reserves hoteleres no s'han vist afectades.

Sembla que tot va bé. Fins i tot s'ha publicat que l'agència de qualificació Standard&Poor's: «... referma la

Som en una guerra estranya, contra l'enemic invisible, i no ens en sortirem amb xifres esbiaixades i manca de previsió

qualificació d'Andorra en BBB/A-2 i manté la perspectiva estable del país, considerant els efectes positius dels avenços en l'adhesió al Fons Monetari Internacional (FMI) en el marc de la crisi de la Covid-19».

Aquest no és el sentiment al carrer. Hi ha gent que té reduïdes les jornades laborals, i per tant cobren menys salari. Hi ha gent que encara té els contractes suspesos. Gent que encara no ha rebut cap diner ja sigui pels errors en la documentació, o qualsevol altre motiu, que no vull analitzar aquí.

Se'ns va dir que l'atur havia augmentat. Parlem de xifres importants per un país com el nostre. Les darreres, publicades el 22 de juliol, són de

primers de juliol, moment en el que es xifrà l'atur del país en 1.301 persones. D'altra banda, a les acaballes de juliol, Govern ha publicat també que el nombre d'assalariats registrat a l'abril 2020 va ser de 35.905 persones, fet que representa un descens de l'11,6% en relació als 40.616 que hi havia un any abans.

El Departament d'Estadística sempre va «estratègicament» endarrerit. Malgrat les xifres siguin dolentes, ens mereixem conèixer la realitat i volem estar informats puntualment. No pot ser que les estadístiques vagin sempre endarrerides tres llunes.

I ens preguntem, què passarà al mes de setembre, quan donem per

acabada la temporada turística forta? Quants treballadors veuran que el seu erto esdevé un acomiadament?

Ens quedem astorats davant la imatge de gent que remena les deixalles d'un supermercat per trobar menjar, però sabem que hi ha pares que han hagut d'enviar els seus fills amb els padrins, perquè puguin menjar? No podem viure de «qualificacions» que es basen en intencions. És necessari escoltar la gent del país. Si ens han de tornar a confinar, no sé com podrem tirar el país endavant i sobreviure.

Som en una guerra estranya, contra l'enemic invisible, i no ens en sortirem amb xifres esbiaixades i manca de previsió. Els ciutadans necessitem respostes i no valoracions. La realitat del dia a dia és cada vegada més difícil d'acceptar però per canviar-la s'ha de donar la informació puntualment. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP